

SunDome eps00 Prologue

ฉันเชื่อว่าผู้หญิงหลายๆ คนต่างคิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของหญิง ฉันเองก็เป็นเจ้าของหญิงเหมือนกัน ยังดีล่ะ เพราะเป็นลูกสาวคนเดียวของบ้าน ทำให้ฉันเอาแต่ใจตัวเองอย่างร้ายกาจ แม่บอกฉันมา แต่ฉันชอบที่จะเป็นแบบนี้มากที่สุด และคิดว่าชีวิตของฉันมันคงจะเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ แต่นึกไม่ถึงว่าฉันจะได้มาเจอผู้ชายแบบเขา

พ่อบอกว่าเขาจะสามารถดูแลปกป้องฉันได้ บ้าเหวอ ฉันเองก็ดูแลตัวเองเป็นนะ ไม่เห็นต้องให้ใครมาตามคุ้มครองเลย แต่ก็ไม่มีใครฟังความเห็นของฉันเลยสักคนเดียว พ่อของฉันเป็นคนญี่ปุ่นและตอนนี้ต้องกลับไปทำธุระที่โน่น ที่เมืองไทยแม่ก็มีญาติไม่กี่คน ด้วยความที่ไม่อยากพาลูกสาวไปเสี่ยงอันตรายที่นั่น แม่เลยพาฉันมาฝากไว้กับญาติห่างๆ ของแม่

เฮ้! ฉันจะไม่ว่าอะไรเลยนะ ถ้าไม่ได้มาอยู่กับผู้ชายอันตรายเลือดร้อน และน้องสาวที่ต้องอยู่บนรถเข็นตลอดเวลาของเขา แวบแรกก็เห็นฉันรู้สึกเศร้าใจที่เห็นเธอเป็นแบบนี้ แต่วินาทีต่อมาฉันก็ต้องเปลี่ยนความคิดซะใหม่ เมื่อยัยเด็กบ้าเรียกฉันว่า

‘ยัยบ้า หน้าไม่อาย’

หล่อนคิดว่าฉันใจดีมากหรือไงยะ

ส่วนเดล แวบแรกก็เห็นเขาหัวใจฉันเต้นรัวขึ้นมา เป็นอาการอะไรไม่รู้ ฉันเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน เห็นเขาแล้วเหมือนหัวใจและร่างกายของฉันถูกดึงดูดด้วยสายตาคู่นั้นทันที

และเหมือนนี่เหมือนผู้ชายติดน้องนะเข้าใจไหม ฉันล่ะอยากจะบ้าตายเวลาจะออกไปไหนก็ตาม เขาต้องโทรอ้อนวอนเพื่อนๆ ที่แสนจะปาเถื่อนของเขามาดูแลน้องสาวตัวเอง ไม่อย่างนั้นเขาจะไม่ยอมเยื้องกรายออกจากบ้านแม้แต่ก้าวเดียว ให้อันจะออกมาข้างนอกคนเดียวก็เลิกคิดซะเถอะเพราะเขาไม่มีทางจะให้ฉันได้ออกจากบ้านโดยที่ไม่มีเขาตามมาคุ้มด้วยหรอก วันนี้ก็เหมือนกัน หลังจากที่น้องสาวของเขาถูก

คุณครูลาไปนั่งคัดลายมือภาษาอังกฤษแล้ว เขาก็พาฉันออกมานอกบ้านจนได้ หลังจากที่เราทักทายกันก่อนฉันก็วิ่ง (เวร) กรรมไปถือช่อดอกไม้ยั่วเขาเล่นๆ เท่านั้นเองนะ หมอนี่ก็ไม่ยอมให้ฉันออกจากบ้านอีกเลย

ขนาดจะออกไปหาัยเมรินเพื่อนของฉันก็ยังไม่ได้เลย ฉันต้องจมปลักอยู่กับเขาทั้งวันทั้งคืน แพนก็ไม่ใช่โอ๊ย! ฉันอยากจะบ้าตาย โทรมหาพอกก็ติดต่อกไม่ได้ พ่อไม่ติดต่อกฉันเลยสักทางเดียว จนตอนนี้ฉันเริ่มสงสัยแล้วว่าที่จริงพ่อไปทำอะไรที่ญี่ปุ่นกันแน่ แถมองค์กรข้าของฉันก็ยังไม่เข้าใจไม่มีที่สิ้นสุด

ใช่! ใช้อยู่ชายที่ฉันเริ่มต้นนิทานตั้งแต่แรกๆ นั่นเป็นองค์กรข้าของฉัน อีกนัยหนึ่งก็คือบอดี้การ์ดยังงี้ละ แต่มีก็เหมือนไม่มี ถ้าเป็นคนอื่นที่มีบอดี้การ์ดติดตามก็ยังไม่ออกไปข้างนอกได้ใช่ไหม แต่ของฉันนี่อะไรไม่รู้ ต้องจมปลักอยู่ที่บ้านเขาทั้งวันทั้งคืน ฉันจะเป็นองค์กรข้าให้เขาแทนแล้วละมั้งงานนี้

เอ๊ะ! ฉันลืมนะอะไรไปอย่างหนึ่ง ฉันลืมนะนำชื่อเขาให้ทุกคนรู้จักนะ เขาชื่อ **เดล** ส่วนฉันชื่อ **มินา** จะเรียกสั้นๆ ว่ามินก็ได้ละ

“ฉันว่าเรารีบกลับเข้าบ้านดีกว่านะ” ถ้าฉันทำแบบนั้นเลิกเรียกฉันว่ามินเลยเถอะ นี่เราเพิ่งจะออกจากบ้านมาได้แค่ครึ่งชั่วโมงเองนะ ไม่มีทางที่ฉันจะกลับไปทนฟังเสียงแว๊ดๆ ของน้องสาวเขาเด็ดขาด เด็กบ้าอะไรก็ไม่รู้ แหกปากได้ทั้งวันทั้งคืน อะไรๆ ก็เดล ของเจ เมริน ครูชิ! ก็พาฉันเอาใจแบบนี้ ยัยเด็กนั่นเลยร้ายกาจจนไม่มีใครกล้าขัดใจ

“ไม่ละ เรื่องอะไรที่ฉันต้องกลับไปด้วยละ ฉันเพิ่งจะได้ออกมาเองนะ!” ฉันหวีดร้องเสียงแหลมใส่เขาทันที มาขอปิงกับผู้ชายนี่มันน่าเบื่อจริงๆ เดียวกับบนันบนนี่ มากับยัยเมรินสนุกกว่านี้ตั้งเยอะแยะ พอเห็นสีหน้าของเดลที่กำลังเริ่มขุ่นมัวขึ้นมานิดๆ ฉันก็พอจะนึกอะไรบางอย่างออก

“นั่นพาฉันไปบ้านเมรินสิ แล้วนายก็กลับบ้านไป” ฉันหรีตาทอรองกับเขา

“ให้เธอไปเจอแฟนไอ้เจย์เหรอน นรยกกำลังสองเลย ไม่ต้อง!”

“นั่นนายก็ต้องรอฉัน จนกว่าฉันจะเลือกของเสร็จ”

“เธอฟังภาษาคนรู้เรื่องมั๊ย ฉันบอกว่ากลับได้แล้ว”

“เดล! นายไม่ใช่พ่อฉันนะ เลิกสั่งสักทีได้มั๊ย จะว่าไปฉันเป็นเจ้านาย นายต้องตามใจฉันสิ เข้าใจมั๊ย!”

“ใช่! ฉันไม่ใช่พ่อเธอ และถ้าฉันจะมีลูกแบบเธอจริงๆ ฉันคงจะเอาชี้เก้ายัดใส่ปากเธอตั้งแต่เกิดแล้ว” เขาพูดสีหน้าราบเรียบ แต่นั่นทำให้ฉันเริ่มเดือด

“อ้อ อีกอย่าง เธอเป็นลูกฉันไม่ได้หรอก เพราะถ้าให้เลือกเธอเหมาะจะเป็น แม่ผมมากกว่า”

“เดล!!”

เดลมองไปรอบๆ แล้วก็หยุดลงที่หน้าฉัน ตอนนี้อยู่คนเริ่มจะมองมาที่เราสองคน มีประเด็นที่เป็นไปได้อยู่สามอย่างที่คนอื่นจะมองมาแบบนี้ คือ หนึ่งเดลหล่อ สองฉันสวย และสามเรากำลังทะเลาะกันเหมือนคนบ้า

ซึ่งฉันคิดว่าเป็นประเด็นหลังสุดแน่ บ้าชะมัด ในที่สุดหลังจากจ้องตากัน อยู่สักพัก อีตาเดลก็หันหลังเดินหนีฉันทันทีที่มีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะทิ้งฉันให้อยู่ตรงนี้คนเดียว บ้าเอ๊ย! แล้วข้าวของพะรุงพะรังนี้ใจคอไม่คิดจะช่วยฉันเลยใช่ไหม

ในที่สุดฉันก็เดินกระแทกหลังตามเขาไปจนได้ อีตาเดลแอบยิ้มที่มุมปากด้วย ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกหงุดหงิดเข้าไปใหญ่ จะว่าไปเราสองคนเพิ่งจะรู้จักกันได้ไม่นาน แต่ทำไมฉันรู้สึกคุ้นเคยกับเขา และเราสองคนก็ไม่มีที่ท่ากระดากอายอะไรต่อกันเลย แม้แต่นิด

อย่างอาทิตย์ก่อนที่ไปค้างบ้านเพื่อนของเขา นายจินนะ ที่ดูเถื่อนๆ หล่อๆ ดูเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ เอ...แล้วฉันจะพรรณนาถึงนายจินไปทำไมกันตั้งมากมาย นะ เขาเป็นว่าฉัน เดล ของเจแล้วก็เมรินไปค้างบ้านหมอนั้นมา แล้วเป็นยังไงต่อก็ไม่รู้ รู้สึกตัวอีกทีฉันก็นอนหนุนตักเดลแล้ว

ฉันรู้สึกแปลกๆ แต่เดลทำท่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนกับว่าเราสองคนเคยสนิทสนมกันมานาน หรือว่าความจริงแล้วฉันเป็นแฟนเดลแล้วความจำเสื่อม

บ้าน่า! ฉันว่าความทรงจำของฉันยังครบถ้วนอยู่แน่ แต่ทำไมเราถึงสนิทกันได้รวดเร็วแบบนี้ ทั้งๆ ที่ฉันเป็นคนเอ่อ...หยิ่งๆ ถือตัว แต่พออยู่ต่อหน้าเดล อะไรทุกอย่างที่ฉันเอาขึ้นมาเป็นเกราะกำบังตัวเองมันละลายหายไปหมดเลย และฉันคิดว่าเขากำลังมีความลับอยู่

ในที่สุดเราก็กลับมาถึงบ้าน ฉันกระแทกตัวนั่งที่โซฟาอย่างหงุดหงิด ปลอมให้เดลเดินหอบข้าวของที่ซื้อมาเข้าบ้านคนเดียว ใครใช้ให้เขาขัดใจฉันล่ะ ฉันยังอยากจะเดินเล่นต่ออยู่เลยนะ อีกอย่างตอนนี้ฉันนี่น้องสาวของเขาก็ออกไปโรงพยาบาลกับอีตาเก็น ครูของเธอแล้ว ไปทำกายภาพบำบัดนะ แบบนี้ฉันก็เหงาจะลี้ๆ จะกลับมา

แกลังดินี้สักหน่อย แล้วให้เธอไปฟ้องเดล ให้เขาปวดหัวจนระเบิดตายไปเลย

แต่ตอนนี้ทั้งบ้านมีแค่ฉันคนเดียว เห็นแจ็กเก็ตหนังที่พาดบนไหล่ของเขา แล้ว เค้าได้ไม่ยาก เขาคงจะออกไปข้างนอกอีกแล้ว บ้าๆๆๆ บ้าที่สุดเลย ฉันเกลียดตาบ้านี้แล้วนะ

“ฉันจะออกไปสักพัก กรุณาเป็นเด็กดีอยู่ที่นี่ด้วย”

“ฉันไม่ใช่เด็ก!” ฉันกดดอก แล้วสะบัดหน้าเซิดไปทางอื่นที่มองไม่เห็นหน้าเขา

“รู้ๆ หนูอย่างเธอมันเลยคำว่าเด็กมานานแล้ว”

“ไอ้เดลบ้า!!” ไอ้ผู้ชายใจสกปรก

“เฮ้! ฉันจริงจังนะ อยู่ในบ้าน ห้ามออกไปไหน ไม่อย่างนั้นเธอต้องถูกมัดเหมือนหมูแน่นู” เดลเดินเข้ามาใกล้แล้วจับสองแก้มฉันด้วยมือเดียวของเขา บ้าชะมัด ฉันเกลียดกลิ่นน้ำหอมของเขาจัง DKNY สีนะ และมันกำลังทำให้สติของฉันเลอะเลือน

“มีน”

“รู้แล้ว” ฉันบอกแล้วสะบัดหน้าไปทางอื่น

“ก็ดี เดียวฉันจะรีบกลับมา” แล้วเขาก็เดินออกจากบ้าน แคมปิดประตู ใส่หน้าฉันอีกต่างหาก แต่กลิ่นน้ำหอมของเขายังติดแก้มฉันอยู่เลย ฉันลูบแก้มเบาๆ แล้วพึมพำกับตัวเอง

“จะไปหาผู้หญิงอีกล่ะสิ ไอ้บ้าเดล”

ฉันนั่งเล่นนอนเล่นอยู่ที่โซฟาพักใหญ่ ก็รู้สึกเหมือนมีรถแล่นเข้ามาจอดที่หน้าบ้านเลยเดินไปเปิดประตูทันทีแล้วก็ต้องยิ้มกว้างออกมา

“เม!!” ฉันตะโกนเรียกเธออย่างดีใจ เมื่อเห็นเมรินเพื่อนผู้หญิงคนเดียวของฉันเดินลงมาจากรถ และหัวของมาเต็มสองมือ

“ฉันซื้อเค้กมานะ วันนี้ฉันว่างเหงาๆ เลยมาหาเธอกับตินี้” เมรินเปิดประตูรั้วเข้ามาแล้วส่งยิ้มมาแต่ไกล

“จ๊นเหรือ ไม่ได้ตั้งใจมาหาฉันเหรือ”

“เฮ้ งอนไปได้ ná ก็นักกันดีกว่า” เมรินเดินเข้ามาหยุดตรงหน้าฉัน แล้วก็ยิ้มกว้างมาให้อีกที

“ตินี้ไม่อยู่เหรือ ไปทำกายภาพบำบัดนะ ฉันอยู่คนเดียว”

“อ้อ เหรือ ไม่เป็นไรนั่งเล่นกับเธอก็ได้” เมรินบอกแล้วทำท่าจะเดินผ่านฉันเข้าไปในบ้าน

“ไม่เอาน่า ไหนๆ วันนี้เธอก็โสดเฉพะกิจแล้วนี่นา ไปเที่ยวกันดีกว่า”

“เอ๋ว” เมรินเอียงคอทำหน้าสงสัย ส่วนฉันก็ยิ้มกริ่ม เซอะ! ฉันไม่จ๋อนายก็ได้เดล ฉันมีเพื่อนแล้วละ ถึงแม้ว่าหน้าดูๆ ของเขาจะลอยเข้ามาในความคิด เพื่อเตือนให้ฉัน ยกเลิกแผนที่จะออกไปเที่ยวนอกบ้านก็ตาม ฉันไม่สนใจ ก็ฉันจะออกไปเที่ยวอะ ใครจะทำไม

“เดลละ”

“ช่างหมอนั่นเหอะน่า” ทำไมต้องถามหาหมอนั่นด้วยนะ

“ทะเลาะกันเหวอ”

“เปล่าสักหน่อย ไปเหอะ ฉันเห็นรองเท้าสวยมากเลยนะ ไปดูกัน”

“แต่ว่า...” เมรินทำท่าบ้ายเบี่ยง แต่ฉันดึงข้อมขมของฝากจากมือเธอ แล้ววิ่งไปใส่ตู้เย็นทันที ก่อนจะวิ่งกลับออกมาและจูงมือเมรินออกจากบ้าน

ถ้าหมอนั่นเอาแจ็กเก็ตหนึ่งสีดำตัวนั้นไป แสดงว่าเขาต้องกลับพุงนี้เข้าแน่ๆ ดังนั้นฉันจะใช้เวลาทั้งคืนเพื่ออิสระเสรี แต่พอคิดๆ ดูอีกทีฉันก็เริ่มตกใจ ฉันรู้รายละเอียดของเขาขนาดนี้เชียวหรอ

“เป็นอะไรอีกละ” เมรินเอียงหน้าไปมาตรงหน้าฉัน นั่นแหละฉันถึงรู้สึกตัว

“ฉันอยากหาอะไรมาแต่งห้องสักหน่อย แบบพวกของเก๋ๆ อะ ไปจตุจักรกันนะ”

“เอ๋ มันร้อนนะ เธอจะไหวเหวอ” ยัยเมรินขมวดคิ้ว แล้วมองฉันอย่างเป็นห่วง ฉันว่ายัยนี่คืออันแอบอบบางมากกว่าฉันซะอีกนะ

“ไม่เหวอน่า เปลี่ยนรองเท้าผ้าใบกันเหอะ ฉันเพิ่งซื้อใหม่ สวยมากเลย สองคู่ด้วยนะเพราะเท้าเราไซส์เดียวกันฉันเลยซื้อมาให้เธอด้วย” ฉันจุดมือเธอลับเข้ามาในบ้านอีกที ก่อนจะวิ่งกลับไปในห้องเพื่อรื้อหากลองรองเท้าที่ซื้อใหม่ ตอนแรกฉันจะซื้อสามคู่แล้วละ ให้ดีนี้ด้วย แต่ถ้าเอาของแบบนี้ไปให้เธอ ฉันก็ไม่รู้ว่าเธอจะดีใจหรือเปล่า เอ้! เลิกคิดฟุ้งซ่านดีกว่า ออกไปข้างนอกได้แล้ว ฐู่ อิสระเสรี

แต่รอนเปรี้ยงกว่าที่คิดอีกซะ...ฉันเริ่มรู้สึกที่ตัวเองคิดผิดไป ตอนนี้ทั้ง

ฉันและเมรินเดินไปพร้อมดูได้ไกลจากทุ่งโซซัดโซเซทั้งคู่ ไม่ได้อะไรเลยสักอย่างเดียว ฉันกำลังคิดว่าจะทำยังไงไม่ให้โดนเหยียบเท้า หรือหลบคนอื่นยังไงดี พอมาถึงจตุจักรกว่าจะหาที่จอดรถได้ กว่าจะเดินเข้าซอยโน้นออกซอยนี้ มันก็ทำให้ฉันหมดพลังงาน

และเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฉันกำลังจะละลายเหมือนน้ำแข็งหลอตอยู่แล้ว

“เม ฉันว่าเราลึกลับกันเหอะ” ฉันบอกก่อนจะปาดเหงื่อที่เกาะหน้าผากออกอีกครั้ง

“ฉันก็ว่าจ้ะ อ่า แป๊ปๆ นะ มีคนโทรมา” เมรินล้วงเอามือถือออกมาจากกระเป๋าทางเกงยีน แล้วก็ทำหน้าเหว่ๆ อาการแบบนี้ อีตาของเจโทรมาแหงๆ

“ว่าไงของเจ” เมรินจะยิ้มก็ไม่ใช่ ร้องไห้ก็ไม่เชิงตอนกรับสาย เหอะๆ น่าสงสารดีไหมเนี่ย แต่ก็สมน้ำหน้า ใครใช้ให้หล่อนมีแฟนหล่อลากขนาดนั้น ฉันเองก็หมั่นไส้เหมือนกันนะ

“หือ มีนหรือ อ้อ อยู่ด้วยกันนี่แหละ” ฉันขมวดคิ้วทันทีเมื่อได้ยินเมรินพูดชื่อฉันขึ้นมา เมรินเองก็ทำหน้างงๆ ให้ฉันเหมือนกัน

“กำลังจะกลับแล้วละ อ้อ” เมรินบอกแล้วก็เริ่มทำหน้าสงสัยขึ้นทุกที เฮ้! ฉันเองก็อยากรู้ละ มีอะไรหรือไง

“โอเคก็ได้” แล้วเมรินก็กดวางสายไป คราวนี้เธอจ้องหน้าฉันก่อนจะยิ้มออกมา

“เปิดมือถือเธอซะมีน ก่อนที่เดลจะเอาจอบมาฟาดหัวเธอ ของเจฝากบอกมา”

“หมอนั่นเป็นชาวไร่ชาวนาหรือไง ถึงได้เอาจอบมาไล่ฟาดคนอื่นเนี่ย” ฉันบ่นอุบอุบก่อนจะดึงมือถือออกมา แล้วก็กดเปิดเครื่องตามที่เมรินสั่ง

“เธอเนี่ย ถึงว่าทำไมฉันถึงไม่ได้ยินเสียงมือถือเธอเลย เดลเป็นห่วงแะแล้ว” ฉันรู้สึกหน้าร้อนขึ้นมานิดหน่อย ตอนที่เมรินบอกว่าเดลเป็นห่วง โชคดีที่ตอนนี้น้ำฉันแดงจากแดดพอลอยู่แล้ว เธอคงไม่สังเกตอะไรหรอกมั้ง หลังจากที่เปิดเครื่องไปไม่ทันไร อีตาเดลก็โทรเข้ามาทันที โวจจริงนะ หมอนี่...

“อะไร” ฉันตอบไปห้วนๆ เพราะกลัวว่ายายเมรินจะรู้ว่าฉันกำลังใจเต้นแรงอยู่ (อยู่ไหน มีน!!) เสียงของเดลทะลุลำโพงโทรศัพท์ออกมาเลย ฉันดิ่งมันออกห่าง แล้วก็พูดตอบเขากลับไป

“จตุจักร”

(คนเยอะมั๊ย!?) แล้วทำไมต้องตะโกนด้วยเนี่ย

“เยอะมาก จะเป็นลมอยู่แล้ว นี่ก็กำลังจะกลับ ไม่ต้องเป็นห่วงนะ...”

(ไม่เป็นห่วงไม่ได้แล้ว เธอออกห่างเมรินเดี๋ยวนี้เลย แยกกันเดี๋ยวนี้!!)

เสียงร่ำรอนของเดลทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ ตอนนี่ของเจก็โทรกลับมาหาเมรินอีกครั้ง

เธอมองหน้าฉัน เหมือนที่ฉันกำลังมองหาเธอตอนนี้

(ค่อยๆ เดินออกมาเนะ ออกมาเดี๋ยวนี้ อยู่ในที่ที่คนเยอะเข้าไว้) เดลพูดและ
เมรินก็เริ่มจ้องหน้าฉันแปลกๆ ก่อนที่เธอจะพยักหน้าให้ฉัน แล้วค่อยๆ เดินเลี้ยวไป
อีกทาง เรื่องมันชักจะยังงี้ๆ อยู่แล้วนะตอนนี้

“เดล ฉันกลัวแล้วนะ นายกำลังล้อเล่นอะไรอยู่เนี่ย”

(มีน รอดฉันอีกแป๊บเนะ กำลังจะไป อยู่ที่คุณเยอะๆ ไว้เนะ)

ไ้อ้บ้าเดล! พูดแบบนี้ฉันยิ่งกลัวขึ้นกว่าเดิมอีกนะ แล้วเขาก็กดตัดสายไป
ฉันมองหาเมรินก็เห็นเธอกำลังเดินห่างออกไป ยัยเมทำหน้ากังวลก่อนจะโบกมือให้ฉัน
เดินออกห่างไปอีกทาง

มันเรื่องอะไรกันเนะ ใจฉันเต้นแรงไม่เป็นล้า สายตาของคนอื่นที่มองมามัน
ทำให้ฉันหวาดระแวงไปหมด มันเกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย

ฉันพยายามเดินเลี้ยวไปที่ที่มีคนพลุกพล่าน ก่อนจะสะดุดลงกะทันหันเมื่อมี
คนจับดันแขนฉันไว้ พอหันไปก็เจอผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งกำลังเอียงคอจ้องหน้าฉันอยู่
ฉันก้าวเท้าถอยหลังอัตโนมัติ และพยายามจะส่งเสียงตะโกนเรียกขอความช่วยเหลือ
แต่ก็ต้องหุบปากจับเมื่อเห็นอะไรบางอย่างที่มันแวววาวสะท้อนแสงเข้าตาฉันจน
สับสนไปหมด เมื่อกะพริบตาดูดีๆ แล้ว ฉันก็เห็นว่านั่นคือมีดสั้นที่กำลังจ่อหน้าท้อง
ฉันอยู่...

“เจอแล้ว” เขาขยับริมฝีปากพูดออกมาเบาๆ

หัวใจฉันเต้นโครมครามตัวแข็งที่อจนทำอะไรไม่ถูก เหมือนดวงตาของเขา
กำลังสะกดฉันให้อยู่นิ่งกับที่

“ทาเคอิชิ มินะ”

SunDome eps01 You can see, the other side of me

เธอเห็นหรือเปล่า อีกด้านหนึ่งของฉัน

มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย ฉันมองผู้ชายร่างสูงตรงหน้าอย่างตกใจ
แล้วหมอนี่รู้จักชื่อภาษาญี่ปุ่นของฉันได้ยังงั้นกัน เขายิ้มแล้วก็ยกมือขึ้นแตะ
เครื่องรับสัญญาณแบบไร้สายที่เกี่ยวที่ใบหูของเขา

“เจอแล้ว” เขาพูดเบาๆ แล้วก็มองฉันด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

“ตามมาดีๆ นะครับคุณหนู จะได้ไม่เจ็บตัว”

คุณหนูบ๊ออะไรอีกเนีย ฉันอายุขนาดนี้แล้วยังจะมาเรียกเป็นคุณหนูหน่อมนั้มอะไรอีก พอฉันทำท่าจะเดินถอยหลัง หมอนี่ก็ขยับมิดสันเข้ามาชิดหน้าท้องฉันมากขึ้นกว่าเดิม แล้วยิ้มหวานส่งมาให้อีกครั้ง

“อย่าให้ผมต้องใช้กำลังเลยครับ ตามมาดีๆ จะดีกว่านะ” ฉันเดาว่าเขาคงไม่กล้าจะแทงฉันจริงๆ หรือก ไม่งั้นเขาจะยกมิดมาขู่ทำไม สู้แทงให้ฉันเดินตายตรงนี้ไปเลยไม่ดีกว่าหรือไง หมอนี่ต้องการให้ฉันเดินตามไปง่ายๆ สินะ ฉันพยักหน้าหงึกหงักกับตัวเองเบาๆ ส่งผลให้คนร่างสูงตรงหน้ายิ้มอย่างพอใจ

ฉันไม่ได้ตามใจนายนะ ฉันขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ ก่อนจะสะบัดแขนตัวเองออกทันที

“ตามมาดีๆ นะครับ อย่าทำตัวให้เป็น...” ฉันไม่รอให้หมอนี่พูดจบ กระเทียมสันเท้าตัวเองไปบนปลายเท้าเขาแรงๆ ทันที ฉันรู้มาว่าตรงนี้ว๊าก้อยของเท่านั้นแหละ เจ็บปวดเป็นที่สุดถ้าเกิดมีอะไรไปกระทบแรงๆ เข้า และมันก็ดูท่าว่าจะได้ผล เขามละและปล่อยมือออกจากแขนฉันทันที ไม่ลืมที่จะส่งเสียงแสดงความเจ็บปวดหลุดออกมาจากลำคอด้วย

“เธอ โอ๊ย!” ฉันไม่รอช้ากระเทียมตามไปอีกสองชุดใหญ่ ก่อนจะรีบวิ่งฝ่าผู้คนออกมา ฉันน่าจะใส่สันสูงมานะ จะได้บดเท้าหมอนั้นให้เสียใจมากกว่านี้

ฉันเดาว่าพวกเขาต้องมาหลายคนแน่ๆ และอีกหน่อยคงมีผู้ชายตัวใหญ่ๆ หน้าเหลี่ยมๆ ตามหาฉันเป็นขบวน แะชะมัดพ่อฉันไปติดหนี้ใครมาหรือไงกัน ฉันถึงถูกไล่ล่าเป็นบ้าเป็นหลังแบบนี้เนี่ย ฉันคิดว่าชุดที่ฉันใส่ตอนนี้คงไม่ปลอดภัยแล้วแน่ สายตาฉันมองหาร้านเสื้อผ้าทันที เมื่อเจอก็พุ่งตัวเข้าไปหยิบเสื้อยืดสีชมพูมาตัวหนึ่ง

ฉันส่งธนบัตรบ๊ออะไรไม่รู้ให้แม่ค้าไป ก่อนจะดึงเสื้อมาสวมทับทันที ตอนแรกฉันใส่เสื้อยืดสีขาวพอดีตัวมาแล้ว มันเลยใส่ทับไปได้สบายๆ เมื่อเรียบร้อยแล้วฉันก็รีบเดินออกมา ไม่สนใจเสียงแม่ค้าที่เรียกให้ฉันกลับไปปรับเงินทอนนั้น

ฉันเดินไปอย่างระมัดระวังพยายามจะทำตัวให้ปกติที่สุด ใจหนึ่งอยากจะรวบรวมตัวเองขึ้นจะได้แปลกตากว่าตอนนี้ แต่แบบนั้นมันยิ่งจะเห็นหน้าฉันชัดเจนขึ้นนะสิฉันเดินแล้วมองซ้ายมองขวาไปด้วย พยายามค้นหาทางออกที่ใกล้ที่สุด แต่ก็ดูเหมือนว่าฉันจะมายู่ใจกลางของสวนจตุจักรไปแล้วตอนนี้

อากาศที่ร้อนอบอ้าว... ผู้คนที่เหมือนกองทัพอะไรสักกองหนึ่ง... ฉันควรจะ

ดีใจหรือเปล่าเนี่ย เพราะมันทำให้ใครๆ ก็ดูหน้าเหมือนๆ กันไปหมด ตอนนี้นั้นฉันได้หมวกมาเพิ่มอีกใบหนึ่งแล้ว และพยายามจะหาทางเดินออกไปจากที่นี่สักที นึกขอบคุณอะไรก็ตามที่พาฉันมาที่นี่ เพราะดูทำให้อพวกนั้นคงจะหาฉันได้ยากพอสมควรเหมือนกันแหละ

ฉันพยายามทำตัวให้กลมกลืนไปกับชาวบ้าน แบบเดินเคียงไปกับกลุ่มผู้หญิงในกลุ่มหนึ่ง แล้วก็มองหาผู้ชายร่างสูงๆ คนนั้นไปด้วย ตื่นเต้นชะมัด ฉันเหมือนเป็นผู้ร้ายและกำลังถูกตำรวจไล่ล่าอะไรแบบนี้เลย

“ทางนี้ไม่เจอ”

ฉันสะดุดกับเสียงทุ้มๆ เข้มๆ ของผู้ชายคนหนึ่งเลยหันไปมอง ได้เรื่องเลย เขาใส่สูท หน้าตาทำทางก็ดูดีทีเดียว และที่หูก็มีเครื่องสื่อสารแบบไร้สาย เหมือนไอ้หล่อหน้าเหลี่ยมที่ถือมีดจ่อฉันก่อนหน้านี้เป๊ียบเลย ร้อนจะแะยังใส่สูทมาอีกนะ บ้าปะเนี่ย ฉันค่อยๆ เดินเลี้ยวเขาไปด้านหลัง ต้องสังเกตว่าใครใส่เครื่องรับสัญญาณแบบนี้อีก จะได้อยู่ห่างๆ ไว้

ตอนนี้ฉันพยายามดึงผมที่ยาวถึงกลางหลังมาคลุมหน้าไว้ให้ได้มากที่สุด ก่อนจะเดินเบียดผู้คนไปอีกทาง โอ๊ย! แล้วฉันจะไปทางไหนดี พอเห็นทางออกฉันก็ต้องก้าวถอยหลังมาอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นมีผู้ชายสองสามคนกำลังยืนหันหลังให้อยู่

ไม่รู้ว่าพวกเขาจะเป็นพวกไอ้เหลี่ยมถือมีดหรือเปล่านะ แต่ฉันไม่อยากจะเสียงเลย ฉันถอยหลังสองสามก้าวก่อนจะเบิกร่องอย่างระวังใจ เมื่อมีอะไรบางอย่างมาปิดปากฉันและลากเข้าไปในซอยแคบๆ ซอยหนึ่ง หัวใจฉันเต้นแทบจะระเบิดออกมา ฉันกลัวว่ามันจะโปะยาสลบฉัน ไม่นะ ฉันต้องไม่มาตายในที่แบบนี้

“มีน” เสียงลั่นๆ ห้วนๆ แบบนี้มีแค่คนเดียวที่เรียกฉัน ฉันหยุดเดินและเงิบเหมือนจะรอให้เขาพูดให้ชัดๆ อีกครั้ง

“ฉัน...เดล” คราวนี้ฉันรีบหันหน้าไปเผชิญหน้ากับเขาทันที

วินาทีแรกที่เห็นฉันรู้สึกสับสนตรงจมูก เหมือนอยากจจะร้องให้ขึ้นมาทันที แค่เห็นสีหน้ายุ่งๆ ของเขาฉันก็ตีใจมากแล้ว ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน

“เดล!” ฉันเรียกชื่อเขาแล้วโผล่เข้ากอดเขาอย่างลึ้มตัวทันที เจ้าของชื่อที่ฉันเรียกตัวแข็งทื่อไปชั่วครู่ ก่อนที่เขาจะยื่นมือมาตบหลังฉันเบาๆ

“อืมๆ”

“เดล พวกมันน่ากลัวมากเลย มันถือมีดมาขู่ฉันด้วย” ฉันพูดเสียงลั่นๆ และเบียดตัวเข้าไปใกล้เขามากขึ้นด้วยความลึ้มตัว

“เจอพวกมันแล้วเหรอ” เดลดันตัวฉันให้ออกห่างมานิดหนึ่งแล้วถาม
สีหน้าเครียด

“อ้อ เจอแล้ว เมื่อกัฉันกระต๊อบเท้ามันไปด้วย”

เดลทำปากขมขมบีบเหมือนด่าฉันอยู่ ฉันผิดตรงไหนละ ฉันแค่ป้องกันตัวนะ

“เธอนี่มัน...” เดลทำสีหน้าดุๆ เหมือนที่เขาชอบทำตอนที่ฉันก่อเรื่องไม่มีผิด
เขาถอดเสื้อแจ็คเก็ตของเขาออกมาคลุมร่างฉันไว้ ฉันกำลังจะอำปากบอกอะไร
บางอย่าง แต่เดลกลับตะแคงหัวชี้ลงบนริมฝีปากฉันเบาๆ ฉันตัวสั่นไปหมดเลย บ้าชะมัด
ฉันเป็นอะไรไปเนี่ย

เดลขมวดคิ้วก่อนจะลากฉันไปในซอยทันที ฉันร้อนนะ เพราะตอนนี้ฉันมีเสื้อ
ใส่ติดตัวสามตัวแล้วที่นั่นไม่ใช่เมืองหนาวนะฉันร้อนจะตายอยู่แล้ว อีต่านี้ก็เหมือนกัน
น้ำหอมของเขาเนี่ยจะทำงานดีไปถึงไหน ขนาดร้อนเปรี้ยวแบบนี้ฉันยังได้กลิ่นน้ำหอม
ของเขาอยู่เลย

แล้วตรงท้ายสุดของซอยมันเป็นทางตัน หมอนี่ลากฉันมาทำไม้ที่นี้กันแน่เนี่ย
แต่แล้วเดลก็ทำให้ฉันตกใจอีกครั้ง เขาวิ่งในทางที่สั้นๆ และเขย่งเท้าเอามือเกาะกำแพง
และเหวี่ยงตัวขึ้นไปยืนบนขอบกำแพงได้อย่างสวยงาม ใช้เวลาไม่ถึงห้าวินาทีแต่เขาปีน
ขึ้นไปอยู่บนกำแพงที่สูงเกือบสองเมตรได้สบายๆ เขาทำได้ยังไงกัน

และเดลก็หันหน้ามามองฉันอีกครั้ง...หัวใจฉันจะวาย เขาเพ่ชะมัดเลย

“ขึ้นมาสิ”

“!@#\$%^&” ฉันด่าเขาไม่เป็นภาษา เขาพูดง่ายนะ ฉันจะพาตัวเองขึ้นไป
แบบนั้นได้ยังไงกัน เดลเอียงหน้าเหมือนจะบอกให้ฉันขึ้นไปบนกำแพง แต่ฉัน
ห่อปากเป็นรูปตัวโอเหมือนคนไม่รู้จะทำอะไรต่อไป ฉันจะขึ้นไปได้ยังไง ถึงฉันจะแขนขา
ยาวก็ตามเถอะ แต่กางเกงยีนส์นี่ มันคงทำให้ร่างกายของฉันขยับตัวได้เหมือน
นกยิมนาสติกหรอกนะ

“Damn!” เดลสบถเบาๆ เมื่อสังเกตอะไรบางอย่างข้างหลังของฉัน

ไม่ต้องหันไปฉันก็พอจะรู้ว่ามันคืออะไร เดลเอนตัวไปพึ่งกำแพงด้านข้าง
เพื่อยึดตัวเองให้อยู่กับที่ แล้วก็ยื่นมือมาให้ฉัน คราวนี้ฉันไม่ได้ออดรับส่งมือไปให้
เขาทันที เดลออกแรงเพียงนิดเดียวเขาก็ดึงให้ฉันขึ้นไปบนขอบกำแพงได้ และเขาก็
กอดฉันไว้แนบแน่นเลย หัวใจไม่รักดีก็เต้นไม่เป็นล่ำ

“กระโดดลงไป”

“ฮะ!”

“มีน โดดไปอีกทาง” เดลบอกเสียงเรียบ สายตาจับจ้องไปที่ผู้ชายหลายคนที่กำลังเดินเข้ามาหา เพราะตรงนั้นมันแค่ซอยแคบๆ เลยไม่ค่อยมีคนสนใจ ตอนนี้นัฟรคพวกของไอ้หน้าเหลี่ยมกำลังเดินมาทางนี้เยอะเลย หัวใจฉันเต้นแรงขึ้นมาทันที คราวนี้แหละ หัวใจฉันมันเต้นถูกจังหวะเวลาแล้ว

“แต่ว่า” ถ้ากระโดดลงไปแล้วข้างชาฉันจะหักไหมเนี่ย แถมไอ้พวกที่มันจะมาจับตัวฉันถือไม้หน้าสามกันมาด้วย อย่ามีปืนเลยนะ ไม่อย่างนั้นมันต้องช่วยข้าช่วยซ้อนแน่ๆ

“มีน!” เดลตะคอกฉันอีกครั้ง แต่ฉันยังขาสั่นอยู่เลย แค่ทรงตัวอยู่บนนี้ฉันก็หัวใจจะวายแล้วนะ

ไอ้เหลี่ยมหน้าหล่อ (ไม่รู้จะเรียกยังไง) พันคว้นออกมาเป็นทางยาว แล้วพยักหน้าให้ลูกน้อง (คิดว่าจะ?) ให้ไปอีกทางเขาได้ไม่ยาก ไอ้พวกลูกสมุนบ้าบอซากอ้อยพวกนั้น กำลังจะวิ่งมาดักทางที่ฉันกำลังจะกระโดดลงไปนี่ละสิ พอฉันไปทำอะไรให้พวกนายนะ ถึงได้มาจองเวรกันแบบนี้ ไปให้พ้นนะ!!

“มีน!!” เดลตะโกนอีกครั้ง ฉันเลยปล่อยมือจากเลื้อยเขา แล้วค่อยๆ นั่งลงบนขอบกำแพงด้วยข้างขา สั่น แล้วฉันจะเหวี่ยงตัวเองให้ตกลงไปข้างล่างยังไงดีเนี่ย แค่เห็นพื้นตรงหน้าฉันก็รู้สึกเหมือนแรงมันหดหายไปทีไหนหมดก็ไม่รู้

“Son of a bitch!!” เดลคำรามขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเห็นไอ้พวกนั้นทยอยมาใกล้เรื่อยๆ แล้ว

ส่วนฉันก็ใจเต้นตึกตักมองพื้นเหมือนคนบ้า จะทำยังไงดี มันก็สูงเอาเรื่องอยู่เหมือนกันนะ ถ้าเกิดตกลงไปแล้วขาแพลงขึ้นมาเดลเอาฉันตายแน่

“มีน Go!!” ฉันหลับหูหลับตาแล้วออกแรงดันตัวเองให้ตกลงไปที่พื้นทันที รู้สึกตัวเมื่อเห็นตัวเองนั่งกองอยู่ที่พื้น พอหันหลังกลับอีกครั้งก็ไม่เห็นเดลอยู่บนขอบกำแพงแล้ว เสียงหมัดซัดกันดังมาจากอีกฟากของกำแพงนี่ เดล!

ฉันพยายามกระโดดๆ เหย่งตัวเพื่อจะมองหาเขาจากอีกฝั่งของกำแพง แต่ฉันก็ไม่เห็นอะไร นอกจากเสียงของคนที่กำลังปะทะกัน เสียงหมัด เสียงร้องครางมันทำให้ฉันใจไม่ดีเลย

“เดล!!” ฉันตะโกนเรียกเขาจากทางนี้ ไม่รู้ว่าจะทำไปเพื่ออะไรเหมือนกัน

ได้เรื่องเลยมีคนกระโดดขึ้นมาบนขอบกำแพงนี้ทันที ฉันควรจะดีใจแต่ไม่ใช่

ตอนนี้ เพราะคนที่กำลังยิ้มเหี้ยมเกรียมอยู่บนกำแพงไม่ใช่เดลนะสิ ก่อนที่ฉันจะทัน
อ้าปากเรียกเดลอีกครั้ง หรือว่าไอ้คนที่ยืนอยู่บนกำแพงนี้จะทันได้กระโดดลงมาจับฉัน
รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกระชากให้เขาตกขอบกำแพงไปอีกครั้ง ฉันถอนหายใจแล้ว
พยายามเดินถอยหลัง จะทำยังไงดี ฉันหามือถือตัวเองเหมือนคนไม่มีสติ ฉันต้องเรียก
ใครสักคนมาช่วยเดล แล้วใครล่ะ ใครดี! ฉันมีเพื่อนไปหมดตอนที่กดปลดล็อกโทรศัพท์นี้
“ว่าไง จะโทรไปหาใครเธอ”

ฉันตกใจจนทำมือถือร่วงไปที่พื้น ลูกสมุนของไอ้หน้าเหี้ยมอยู่ตรงหน้าฉัน
แล้วตอนนี้ หัวใจฉันเต้นรัวขึ้นมาทันที ข้างหลังก็กำแพง ข้างหน้าก็เจอไอ้ชั่วทั้งหลายที่
กำลังดักหน้าดักหลังอยู่ ฉันขาสั่นไปหมด เรียวแรงหายไป หัวหมุนตัวจนคิดอะไร
ไม่ออกสักอย่างเดียว

“ว่าไง คุณหนูทาเคอิชิ”

ฉันเดินถอยหลังแล้วพยายามจะมองหาอาวุธ เมื่อเห็นท่อนไม้ขนาดกำลัง
พอดีมือตกอยู่ ฉันก็พุ่งตัวไปหมายจะหยิบขึ้นมาแต่เหมือนพวกมันจะรู้ทัน มีใครสักคน
ใช้เท้าเหยียบท่อนไม้ไว้ก่อนที่มือฉันจะไปถึง แล้วพวกมันก็พุ่งตัวมาจับข้อมือฉันไว้
ทันที

ฉันร้องกรี๊ดขึ้นมา และกว่าจะรู้สึกตัวฉันก็ถูกใครสักคนกระชากเข้าไปใน
อ้อมกอด และโอบรัดไว้อย่างแน่น กลิ่นน้ำหอมของ DKNY ทำให้ฉันใจชื้นขึ้นมาทันที

“มันถอยไป กลับตาชะ” เดลผลักฉันให้ไปด้านหลังของเขา เสียงของเขา
หอบหืดเป็นห้วงๆ และร่างกายของเขาก็ดูสั่นสะท้านไปทั้งร่างเหมือนกัน

“มันกลับตา!!”

ฉันกลับตาทันทีและไม่ลืมเอามือปิดหูไปด้วย เสียงอะไรเป็นอะไรไม่รู้ลอยมา
เข้าหูฉัน ฉันกลัวเหลือเกินกลัวว่าเขาจะเป็นอะไรไป ฉันไม่น่าหนีมาเที่ยวแบบนี้เลย
ให้ตายสิ ถ้าเขาเป็นอะไรไปฉันจะไม่ให้อภัยตัวเองไปชั่วชีวิตเลย

เวลาผ่านไปแค่แป๊บเดียวแต่ฉันรู้สึกว่ามันนานเป็นชั่วโมง ก่อนที่เดลจะ
กระชากแขนฉันให้ลุกขึ้นแล้ววิ่งออกมา ฉันไม่กล้าแม้แต่จะหันหลังกลับไป
มองทางเดิมด้วยซ้ำ ตอนนั้นฉันเห็นแค่แผ่นหลังของเขาที่อยู่ข้างหน้า ตามท่อนแขนขาวๆ
แข็งแรงของเขามีแต่หยดเลือดเกาะเต็มไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังพาฉันวิ่งต่อไป
เรื่อยๆ ฉันได้ยินเสียงโหวกเหวกที่ดังมาจากข้างหลัง หันไปก็เห็นไอ้สารเลวพวกนั้น
วิ่งตามมาอีกแล้ว

เดลดึงแขนฉันให้วิ่งลัดเลาะเข้าซอยนั้น ออกซอยนี้ไปเรื่อยๆ หัวใจฉันเต้นแรง ไม่ยอมหยุดตั้งแต่เมื่อครั้งชั่วโมงก่อน แขนขาเหมือนจะหลุดออกมาจากข้อต่อ สายตาแทบจะมองอะไรไม่เห็น ถ้าไม่มีคนข้างหน้าคอยจุดให้วิ่ง ฉันว่าฉันคงนอนหมอบที่พื้นไปนานแล้ว

เดลลากฉันมาถึงลานจอดรถมอเตอร์ไซด์ เขาล้วงเอาป้ายพลาสติกแข็งๆ ให้นำไปและควักเงินให้ไปด้วย คนเฝ้ารถมอเตอร์ไซด์ถึงกับทำตาโตเมื่อเห็นเดล แต่ตอนนี้ฉันยังไม่เห็นสภาพของเดลเลยว่าเขาเป็นยังไง เขาเจ็บหนักหรือเปล่านะ

เขาปล่อยมือฉันและขึ้นคร่อมรถมอเตอร์ไซด์ และคว้าแจ็กเก็ตอีกตัวที่แขวนบนรถมาคลุมร่างตัวเอง ฉันยังไม่ทันเห็นหน้าเขา เดลก็หยิบหมวกกันน็อกขึ้นมาใส่ทันที แต่ฉันรู้สึกใจเสียอย่างบอกไม่ถูก เดลไม่พูดไม่จาอะไรสักคำ เขาคว่ามือฉันให้ไปนั่งพาดเบาะข้างหน้าเขาทันที ตอนนีกลายเป็นว่าฉันพาดขาไปด้านหนึ่งของตัวรถสี่สูบ สีแดงคันใหญ่ของเขา นั่งหมิ่นๆ ระหว่างถึงน้ำมันกับเบาะ และไม่มีที่ไหนที่ฉันจะให้มือตัวเองเกาะไว้ได้เลย นอกจากร่างกายของเดล

“กอดฉันแน่นๆ นะมีน” เดลกระซิบบอกฉันเบาๆ ก่อนจะสตาร์ทเครื่อง

ตอนนี้ร่างกายเขายังหอบไม่หยุดเลย ฉันไม่เคยเสียใจขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต มือของฉันคล่องคอเขาไวจนแน่น หน้าของฉันแนบที่ตำแหน่งหัวใจของเขา จนได้ยินเสียงมันเต้นชัดเจนนั่นแหละ ตอนที่เดลบิดคันเร่งทะยานออกจากลานจอดรถที่นี่

“อย่าปล่อยมือฉันนะมีน และฉันก็จะไม่มีวันปล่อยมือจากเธอเด็ดขาด”

ตอนนี้ฉันไม่รู้ว่าจะพาไปไหนกันแน่ แต่ถ้าเขายังให้ฉันนั่งอยู่ทำนี้ ตำรวจจราจรต้องโบกมือให้เขาจอดรถแน่ ฉันรู้สึกวาลมที่พัดเข้ามาปะทะหน้าฉันแรงขึ้นเรื่อยๆ จนน้ำตาฉันไหลออกมาจากหางตาเลยทีเดียว และถ้ายังอยู่แบบนี้ อีกสักครึ่งชั่วโมงขาฉันต้องเป็นตะคริวแน่

เดลบิดคันเร่งแรงขึ้นเรื่อยๆ และก็ยกมือขึ้นมาประคองศีรษะฉันไว้เป็นระยะๆ ด้วย ทั้งที่ตอนนี้เป็นสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวาน แต่ทำไมฉันถึงรู้สึกดีใจที่ถูเขาโอบกอดไว้แบบนี้

ในที่สุดหลังจากที่ขับรถมาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว เดลก็จอดรถเพื่อเติมน้ำมัน เฮ้! ตอนนี้ฉันพยายามจะเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกของเดลขึ้น แต่ว่าเขาก็ไม่ยอมให้ฉัน

ได้ทำแบบนั้นเลย เด็กปั๊มที่เติมน้ำมันให้เดลก็มองมาที่เราสองคนอย่างแปลกใจ คงจะเห็นว่าทำไมฉันถึงนั่งรถมากับเขาท่าทางแปลกๆ ละมั้ง แต่ตอนนี้ฉันเป็นห่วง เดลยังไม่รู้ ยิ่งเห็นเขาป้ายเบี่ยงไม่ยอมให้ฉันมองหน้าเขา ฉันก็ยังรู้สึกไม่ดีขึ้นทุกทีๆ แล้วนะ

“เดล!” ฉันเรียกชื่อเขาเสียงดัง เมื่อเขาปิดมือฉันออก แล้วผลักให้ฉันไป ซ่อนท้ายด้านหลัง

“ขึ้นมาเร็วๆ เดี่ยวพวกนั้นจะเห็น”

ตอนนี้เขาพาฉันมาทางไหนไม่รู้ อยู่ส่วนไหนของประเทศก็ไม่ค่อยแน่ใจ แต่ที่รู้ตอนนี้คือฉันหงุดหงิดมากที่เขาไม่ยอมให้ฉันมองหน้าเขา เดลสตาร์ทรถแล้วก็บิดคันเร่งเพื่อบอกให้ฉันไปซ่อนท้ายเขา แล้วก็เบนหน้าไปทางอื่นแทน มันน่าให้ฉันโกรธไหมล่ะแบบนี้

พอฉันซ่อนท้ายเขาแล้ว ฉันก็ไม่ยอมมกอดเธอเขา จนเดลออกตัวอย่างกระแทก กระแทนนั่นแหละ ฉันเลยเอื้อมมือไปกอดเธอเขาไว้อย่างเสียไม่ได้ โธ่เอ๊ย! ใจบ้าเดล ฉันแค่อยากรู้อยากเห็นว่านายเจ็บบ้างหรือเปล่านั้นเองนะ

แล้วเดลก็จถดรถอีกครั้งที่ถนนสายโล่งๆ สายหนึ่ง เป็นถนนเลนเดียวรถไม่ค่อยพลุกพล่านเท่าไรนัก ฉันลงจากรถขาเหมือนไม่มีแรง มันขาไปหมดเลยแฮะ

ฉันเห็นเดลถอดหมวกกันน็อกออกมาแล้ว สีหน้าเขาไม่ยิ้มแย้มอย่างที่ฉันคิดไว้เท่าไรหรอก หน้าหล่อๆ ของเขายังเป็นปกติอยู่ มีแค่มุมปากและคิ้วเท่านั้นที่แตกและมีคราบเลือดที่แห้งติดอยู่ ฉันเลื้อนตัวไปข้างหน้าเขาแล้วก็จิ้มนิ้วที่มุมปากเขาเบาๆ

“นี่มัน...เธอตอบฉันเลยดีกว่ามั๊ย” เดลเบี่ยงหน้าหนี แล้วจับมือฉันไว้ สายตาของเขายังแข็งกร้าวอยู่เลย น่าหมั่นไส้ชะมัด แต่ฉันไม่รู้ว่าที่อื่นเขาจะเจ็บหนักกว่าใบหน้าหรือเปล่านี้สิ

“เจ็บมั๊ย”

“ลองถูกผู้ชายสักสามสี่คนรุมตบดู แล้วเธอจะรู้ว่ามันเจ็บรีเปล่า” เดลพูดเสียงเย็นชา

หนอย...คนอุตส่าห์เป็นห่วงนะ พูดแบบนี้มันน่าโหดไหมล่ะ ฉันถอดเสื้อแจ็คเก็ตของเขามาแล้วจ้องหน้าเขาอย่างไม่พอใจเท่าไร แต่เดลไม่สนใจเขาตึงนุหรือขึ้นมาสุมอีกแล้วตอนนี้ แล้วแผลที่หน้าที่ตัวนะไม่สนใจเลยใช่ไหม

ฉันเดินกระแทกส้นเท้าเข้าร้านสะดวกซื้อ เพื่อซื้อพลาสเตอร์แล้วก็ล่าลิ

น้ำ แล้วก็พวกขนมอะไรออกไปให้เขา เบลยังทำหน้านิ่งๆ แล้วก็นั่งบนเบาะมอเตอร์ไซด์ เหมือนว่าไม่มีฉันอยู่แถวนี้ นี่เขาโกรธที่ฉันแอบหนีมาเที่ยวสินะ ถ้าอย่างนั้นฉันก็ไม่สนใจเขาแค่ทำผลให้เขาก็พอ ฉันคิดแค่นี้แล้วก็แกะพลาสติกออกมา ยังจ้องหน้าเบลไม่กะพริบ ส่วนเบลก็เริ่มหันมามองฉัน คงจะสงสัยว่าฉันจะทำอะไรต่อไปสินะ

ฉันเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าเขา แล้วก็กดพลาสติกในมือติดที่หน้าผากเขา แรงๆ ทันที

“มีน!” เบลเรียกชื่อฉันเสียงเข้ม แล้วจับมือฉันไว้อีกครั้ง

“ทำผลก่อนสิ! นายเจ็บอยู่ไม่ใช่หรือไง”

“แล้วที่ฉันเป็นแบบนี้เพราะใครหะอ ฉันบอกเธอว่าไงนะ ก่อนที่ฉันจะออกจากบ้านนะ”

ฉันขมวดคิ้วแล้วทำแก้มปองให้เขาไป แล้วทำไมฉันต้องถูกขังอยู่ในบ้านอยู่คนเดียวด้วยล่ะ ไม่ยุติธรรมเลยสักนิดเดียว ที่ตัวเขาล่ะ ยังออกไปข้างนอกอะไรได้เลย

“ทีนี้จะเชื่อได้ยัง ว่าเธอต้องอยู่ในบ้านตลอด เข้าใจสภาพตัวเองรึยังตอนนี่”

เบลพูดเสียงเรียบ แล้วบีบมือฉันแรงขึ้นด้วย จากตอนที่ฉันว่าเขาเท ที่ฉันเป็นห่วงเขา ตอนนี้นั้นขอถอนคำพูดทั้งหมดคนนั้นออก คนบ้า!

“สภาพไม่ได้เลย” เสียงนี้ฉันไม่ได้พูดนะ พอหันหลังกลับไปก็เจอผู้ชายสูงๆ คนหนึ่งเดินเข้ามาทางนี้พอดี เพื่อนของเบลเองแหละ ฉันเห็นเขาจอดรถสปอร์ตสีขาวของเขาไว้อีกฝั่งหนึ่งของถนนเส้นนี้

“ทำไมเพิ่งมาวะ ให้ตายสิ” เบลโยนอะไรสักอย่างใส่หน้าเพื่อนของเขาทันที แต่คนที่มาใหม่กลับแค่เบี่ยงหน้าหนี หลบได้แบบสบายๆ แกมหน้าเขายังยิ้มได้ตลอดเวลาอีกด้วย

“ก็ไอชินเอารถเข้าอู่ ฉันก็เพิ่งจะออกมาเนี่ยแหละ”

“ไอ นายกับชินกำลังยั่วโมโหฉันใช่ไหม” เบลกดเสียงต่ำ และบีบมือฉันแรงขึ้นกว่าเดิม ฉันเพิ่งจะรู้ว่าตอนนี้นั้นเบลยังจับมือฉันไว้อยู่เลย

“จะซีเรียสทำไม ฉันรู้ว่านายไม่เสียท่าพวกมันง่ายๆ หรอกนา” เขายิ้มหวานให้เบล แล้วก็ผิ่แผ่มาให้ฉันด้วย

“Damn it all” เบลสบถใส่หน้าเขาอีกครั้ง ก่อนจะโยนกุญแจรถมอเตอร์ไซด์

สีแดงนี้ให้ไ้ไป

แล้วเขาก็ดึงแขนฉันให้เดินไปที่รถสปอร์ตสีขาวของไอ นี่พวกเขาจะสลักรถกัน
ใช้ไหมเนีย เดลดูโกรธมาก ฉันรู้ว่าส่วนหนึ่งเขาโกรธที่ฉันหนีออกมา สองเขาโกรธเพื่อน
ตัวเองที่ไม่มาช่วยเขา สาม เขาโกรธที่หน้าหล่อๆ ของเขาเป็นแผล หมอนี่ไม่โง่ง่าย
ขึ้นหูดหงิดจริงๆ เลยแฮะ

เมื่อเข้ามานั่งในรถแล้วเดลก็ไม่ยอมพูดจาสักคำ เขารอจนเพื่อนของเขาขับ
มอเตอร์ไซค์ออกไปนั่นแหละ เขาถึงได้ติดเครื่องแล้วเปลี่ยนเกียร์ออกรถตามหลังไป แล้ว
ฉันล่ะ ควรจะทำยังไงต่อไปดี ตอนนี้นี้ฉันรู้สึกอึดอัดจนต้องถอดเสื้อยืดอีกตัวที่ใส่ทับออก
แล้วก็เชิดคางมองไปข้างหน้าไม่สนใจเดลอีก

แล้วอีตาเดลก็ไม่สนใจฉันด้วยนะ โอ๊ย! ฉันก็รู้สึกแยะที่มันเป็นแบบนี้
หลังจากที่เพลงในซีดีเล่นจบไปแล้วสองเพลง ฉันก็ต้องถอนหายใจและหันหน้าไปหาเขา

“เดล โกรธเหวอ” แล้วทำไมฉันต้องจ้อเขาด้วย กร๊าด! ฉันอยากจะกร๊าดขึ้นมาดังๆ

“เปล่า” เขาตอบเสียงเรียบ แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาขับรถไม่สนใจสีหน้าของฉันอีก
ฉันได้แต่ทำปากขมุขมิบใส่เขา ก่อนจะนึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองชื่อขนมมิตมีออกมาด้วย
ฉันเลยยิ้มออกมาหน่อยๆ แล้วก็ดึงขนมมามาวางที่หน้าตักตัวเอง

“หิวมั้ยเดล ฉันชื่อ...”

“ไม่!”

ฉันยังพูดไม่ทันจบเลยนะตาบ้า เซอะ! มาลองดูกันสักตั้งไหมล่ะว่าใครจะแน่
กว่าใครนะ ตอนนี่เริ่มมืดแล้วด้วย ทั้งฉันก็เริ่มร้องแต่ดูคนข้างตัวตอนนี้สิ ไม่รู้จะอนไป
ถึงไหน ฉันก็จ้อแล้วนะ ฉันคิดอย่างหงอยๆ แล้วก็กะซองขนมมมึงขึ้นมาถุงหนึ่ง
แล้วก็เอาไปจ้อที่ปากเขา ฉันเคยดูหนังมานะ ถ้านางเอกทำแบบนี้พระเอกต้องใจอ่อน
แล้วก็ยอมคืนดีง่ายๆ แน่ แต่ในความเป็นจริง ฉันเป็นนางมารร้าย และเดลเป็นยิ่งกว่า
ตัวโกง...มันจะไปรอดไหมนะมุกนี้

แล้วฉันก็ต้องอึ้งยิ้มออกมา เพราะในที่สุดเขาก็ยอมกัดเข้าปากคำหนึ่งแล้ว

“ไม่ต้องมายุ้มเลยนะ รู้แล้วใช่มั้ยว่าทำไมฉันถึงต้องดูแลเธอ และทำไมฉัน
ต้องสั่งให้เธออยู่แต่ในบ้าน” ฉันเหลือบมองท่อนแขนแข็งแรงที่กำลังบังคับพวงมาลัย
อยู่แวบหนึ่ง ก่อนจะดึงสายตาตัวเองให้มองที่หน้าตักแทน

“มึน!” จนเขาทำเสียงดูขึ้นมาอีกครั้งนั่นแหละ

“ก็พอจะรู้” ฉันบอกแล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ

“มีนฟังนะ เธอไม่สามารถเดินไปไหนมาไหนคนเดียวได้นะ เข้าใจมั๊ย?”
 เดลเอื้อมมือมาบีบแก้มฉัน แล้วบังคับให้ฉันหันหน้าไปหาเขา สีหน้าของเขาจริงจังจน
 ฉันต้องพยักหน้าให้เขาสองสามที

“ได้โปรดเถอะ อย่าทำให้ฉันใจหายใจคว่ำแบบวันนี้อีกนะ” ตอนนั้นฉัน
 ไม่สามารถจะมองสบตาเขาได้ตรงๆ เลย มีอะไรบางอย่างทำให้ฉันรู้สึกสั่นไปทั้งตัว

“ตอนนี้เธออยู่คนเดียวไม่ได้แล้วนะ มีน”

เดลหยุดรถลงที่ไหนสักแห่ง มันมีเสียงดังอึกทึกกรึกโครมเต็มไปด้วย
 หนุมสาวที่แต่งตัวแรงๆ แบบพังค์และอีโม มีทั้งรถสปอร์ตหลากหลายแบบและสีสันทัน
 ทั้งวงดนตรี และอะไรอีกหลายอย่างที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน เดลเดินลงจากรถแล้ว
 ก็โยนกุญแจรถของไอให้ใครสักคนหนึ่งไป ส่วนเขาก็พยักหน้าให้ฉันเดินตามเขาไป

เพราะเสียงเพลงที่ดังนรกแตก ผู้คนที่แออัดยัดเยียด หรือแสงไฟที่ให้ความ
 สว่างไม่พอก็ไม่ว่า มันทำให้ตอนนี้ฉันเดินโซซัดโซเซเหมือนคนเมา เดียวก็เดินชน
 คนนั้น เดียวก็เหยียบเท้าคนนั้นเข้า ฉันเมาอะไรกันแน่เนี่ย หรือว่าฉันทั้งวิญญูณตัวเอง
 ที่กำพรวนนั้น หรือมันจะหลุดออกจากร่างตอนที่เดลพาซึ่งนรกตอนนั้น แต่จะเพราะอะไร
 ก็ช่าง ตอนนี้ฉันเหมือนคนไม่เต็มคนแล้วละ

รู้สึกตัวอีกทีฉันก็รู้สึกมีอะไรอุ่นๆ มาแตะที่เอวของฉันเบาๆ เดลนั้นแหละ
 ฉันจำกลิ่นน้ำหอมของเขาได้ ถ้าปกติใครมาแตะตัวฉันแบบนี้ ฉันจะสะบัดออกทันที
 เลยนะแต่ไม่รู้ทำไมพอเป็นเดลฉันกลับยินดีที่เขาคอยดูแลฉัน ฉันเป็นผู้หญิงใจง่าย
 มากไปหรือเปล่านั้น ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าเขาจะเจ้าชู้ แสนเลวแค่ไหน

“ไปหาอะไรกินก่อน ฉันหิวแล้ว” เดลก้มหน้าลงมากกระซิบข้างหูฉันเบาๆ
 ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ เข้าไปใหญ่

เดลพาฉันไปที่โดมชั้นสองรู้สึกเหมือนมันจะเป็นภัตตาคารอะไรทำนองนั้น
 มีใครหลายคนก้มหน้าทักทายเขา ฉันอดที่จะไม่ได้ไม่รู้ว่าเขาต้องใช้ความพยายามมาก
 เท่าไหร่ถึงจะมาอยู่ถึงจุดนี้ได้

“เป็นอะไร” เดลบอกและใช้ปลายนิ้วแตะเอวฉัน บังคับให้เดินไปที่โต๊ะว่าง
 ตัวหนึ่ง

“ฉันแค่คิดว่านายต้องแสดงความเลวเท่าไรๆ คนอื่นถึงได้มองนายเป็นพระเจ้า
 แบบนี้”

“เธออยากโดดหอคอยมั๊ย แบบว่าไม่รู้สึกตัวว่าอยู่ที่พื้นเมื่อไหร่”
“ฉันแค่พูดความจริง ทำไมนายต้องโกรธด้วย” ฉันบ่นอุบิบแล้วก็นั่งลงที่เก้าอี้
“เออ ถ้าไม่มีฉันเธอคงตายที่จัตุจักรไปแล้วละ” เดลบอกแล้วกระแทกตัวลงนั่งอย่างหงุดหงิด

“นั่นสินะ ต้องขอบคุณความเลวของนายที่ทำให้ฉันไม่เป็นอะไร ฉันดีใจจริงๆ นะ”

“เธอจะด่าหรือชมฉันกันแน่ ฮะ!”

“ชมไง ฉันยังไม่เคยเห็นใครเลวเท่านายมาก่อนเลย สุดยอดจริงๆ”

“เดี๋ยวพ่อติดส่งกลับไปอยู่ญี่ปุ่นเลยนี่”

ฉันหัวเราะกับคำพูดของเขาแล้วก็ไม่สนใจเขาอีกต่อไป เพราะตอนนี้ฉันแทบท้องเหลือเกิน ก่อนจะคิดขึ้นมาได้ว่าไม่รู้ปานนี้ยัยเมรินจะเป็นยังไงบ้าง แคมโทรศัพท์ฉันก็ตกอยู่ที่จัตุจักรโน่น แล้วตอนนี้ฉันจะติดต่อเมรินยังไงดีเนี่ย

“เดล”

“อะไร” คราวนี้เขาออกดอกแล้วจ้องหน้าฉัน สายตาไม่เป็นมิตร

“ขอยืมมือถือโทรหาเมรินหน่อยสิ ฮะๆ”

เดลหรีตามองฉันนิดหน่อยก่อนจะส่ายหน้า หมอนี่กวนโมโหฉันอีกแล้วนะ

“เดล!”

“เจย์พาเมรินมาที่นี่แล้ว เดียวก็เจอน่า”

“นายอย่างนี้ทุกทีเลย” ฉันยังด่าเขาไม่หน่ายเลยนะ แต่ตอนนี้มีคนมาเสิร์ฟอาหารที่โต๊ะซะก่อน ฉันเองก็ไม่ได้รู้เหมือนกันว่าไปสั่งอะไรตอนไหน ตอนนี้ยัยเมรินคงโดนอีตาของเจแฟนของเธอคุมแจแน่เลย ฉันหาเรื่องให้เมรินปวดหัวเล่นอยู่รีเปลาเนี่ย

“เดล แล้วที่นี่เขาทำอะไรกันนะ” ฉันหยิบซ้อนขึ้นมาแล้วดักข้าวเข้าปากอย่างหิวโหย หมอนี่รู้ดียังไงนะว่าฉันชอบกินข้าวหอไรนะ

“Underground Festivals” เดลยิ้มๆ กับอาการหิวข้าวของฉัน และจัดการกับอาหารตรงหน้าของเขาไปด้วย

“แล้วนายมีส่วนเกี่ยวข้องอะไรที่นี่”

“ฉันเหรอก ฉันชนะแข่งรถปีที่แล้วนะ” เขาตอบอย่างไม่เดือดร้อนอะไร แล้วก็มีคนส่งเบียร์เหยือกใหญ่มาให้เขาก็กินแล้ว

“หมายความว่า...”

“ป็นี่ฉันต้องป้องกันแซมปึงง่ะ”

ฉันไม่ชอบเลย ตอนนี้อีตาเดลเหมือนผู้มีอิทธิพลมืดเข้าไปทุกทีไปทางไหนก็มีแต่คนรู้จักไม่พอ สายตาของคนที่ยังมองเดลก็มองมาทางฉันด้วยไม่สนุกเลยนะแบบนี้ละ ตอนนี้ฉันอยากจะเจอเมรินมากกว่านะ อีอย่างตอนนี้สายตาของพวกผู้หญิงที่กำลังทอดสะพานคอนกรีตเสริมเหล็กมาให้เดล มันทำให้ฉันยิ่งกว่าหงุดหงิด

“เดล” ฉันพ่นลมหายใจออกทางจมูกอย่างฉุนๆ และดึงแขนเสื้อเขาไปด้วยว่าแล้วไง เขาต้องเจ็บหนักกว่าที่ตาเห็นแน่ๆ ตอนนี้ท่อนแขนขาวๆ ของเขามีแต่รอยซ้ำเต็มไปหมดเลย

“ว่าไง มิน” เดลไม่ยอมมองหน้าฉัน เขาเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ ไม่สนใจฉันเลยสักนิด

“ฉันจะหาเมริน”

“อือๆ กำลังจะพาไปเนี่ยแหละ”

“เดล!”

“อะไรอีก”

“มีคนเหยียบเท้าฉัน!!” โอ๊ย น่าโมโหทำไมเขาไม่สนใจฉันเลยละ แกมผู้หญิงไร้ยางอายพวกนี้ก็พากันถ่ายรูปเดลอยู่ได้ มันทำให้ฉันรู้สึกอยากจะอาละวาดขึ้นมา ยังไงไม่รู้

“เฮ้อ!” เดลถอนหายใจยาวๆ ออกมาก่อนที่เขาจะเหวี่ยงแขนมาพาดเอวฉันไว้และออกแรงรั้งให้ฉันเดินตัวติดกับเขา

ฉันแอบยิ้มเยาะให้แม่สาวๆ ที่กำลังมองตาค้างอย่างสะใจ เซอะ! ให้มันรู้ซะบ้างว่าใครเป็นใคร

“อยู่กับเธอฉันสูญเสียพลังชีวิตมากกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์เลย” เข่าบ่นเบาๆ ก่อนจะพาฉันเดินไปที่ไหนสักที่ ซึ่งฉันก็ไม่รู้ว่ามันคือที่ไหน

เดลพาฉันมาหยุดอยู่ที่ลานกว้างๆ ที่หนึ่ง ฉันก็ไม่รู้ว่ามันมีไว้ทำอะไร ก่อนที่ฉันจะทันได้ถามว่าเมรินอยู่ไหน ก็มีผู้หญิงสองคนเดินยิ้มมาหาเดล ฉันชักจะเบื่อพีโรโมนของเดลขึ้นมาทุกทีแล้วนะ อะไรจะทำงานได้ดีขนาดนี้ ผู้หญิงสองคนนั้นมีคนหนึ่งถือกล้องถ่ายรูป และอีกคนกำลังถือกระดาษเพื่อจดอะไรสักอย่าง

ฉันเขม่นตามองอย่างสนใจ ผู้หญิงอีกคนที่กำลังถือกระดาษอยู่ คุณันๆ ยังไง

ชอบกลแฮะ

“สวัสดีค่ะ คือพี่มาจากนิตยสาร Life Dome นะคะ พี่จะขอข้อมูลวงดนตรีสักหน่อยได้มั๊ยคะ” ผู้หญิงที่ถือกล้องอยู่เอ่ยถามเดลและยิ้มมาให้อย่างเป็นมิตร

เดลก็หันมามองฉัน ฉันก็ยังแปลกใจว่าทำไมต้องมาสัมภาษณ์อะไรแบบนี้ด้วยนะ ว่าแต่ผู้หญิงอีกคนดูคุ้นตาจริงๆ นั่นแหละนะ

“ว่าไงมิน เธอเต็มใจให้ฉันออกสื่อมั๊ย” เขาถามแล้วยิ้มๆ อย่างอารมณ์ดี

“อยากให้มีรูปหน้านายแปะอยู่ที่นิตยสารหรือ ใจพวกนั้นได้โล่ป็นายมาที่นี่แน่” ฉันตอบแล้วก็ถอนหายใจออกมา

“นั่นสิ ขอโทษอะพี่สาว ผมไม่สะดวกอะ” เดลยืดตัวขึ้นแล้วก็ส่งยิ้มให้พี่สาวคนนั้นไป ตอนนี้อยู่ผู้หญิงที่ดูคุ้นหน้าคุ้นตาเงยหน้าขึ้นมามองตรงๆ แล้ว และฉันก็ออกทันทันทีว่าเธอคือใคร

“อ๊ะ! แกล้งอะไรพี่ แฟนจินนี่ ที่ฉันไปบ้านจินวันนั้นจำฉันได้มั๊ย?” ฉันชี้หน้าเธอแล้วพูดเสียงดังขึ้นมาทันที

ได้ผล ผู้หญิงผิวขาวผมยาวตรงหน้าทำหน้าซีดเผือดขึ้นมาทันที ฉันพูดอะไรผิดไปหรือ เธอมองฉันกับเดลตาโตก่อนจะพึมพำอะไรสักอย่างกับผู้หญิงที่ถือกล้อง แล้ววิ่งออกไปทันที

เดลพูดอะไรสักอย่างกับตัวเอง ก่อนจะหยิบมือถือขึ้นมากดอย่างรวดเร็ว

“จิน อยวาวสิจวะ! ฉันเจอแฟนนายแล้ว” เดลพูดโทรศัพท์กับจินอยู่ ส่วนฉันก็มองตามแกลที่วิ่งหายไปอีกทางอย่างงงๆ มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย

“ประตูกุติศได้ เออๆ วิ่งไปแล้ว” เดลพูดแค่นี้ก่อนจะกดตัดสาย พวกเขาคูยกกันรู้เรื่องได้อย่างไรเนี่ย

“พี่ครับ ผมมีเรื่องอะไรจะถามพี่สักหน่อย” เดลพูดแล้วก็ยิ้มให้ผู้หญิงที่มาขอสัมภาษณ์อีกครั้ง และตอนนี้ฉันก็เริ่มจะสังเกตเห็นอะไรบางอย่างแล้วเหมือนกัน

“เดล ค่อยถามทีหลังเถอะ” ฉันบอกแล้วก็เขย่าแขนเขาไปด้วย

“หือ?”

“พวกมันมาแล้ว” ฉันบอกแล้วก็ดึงแขนเดลให้เร่งขึ้นอีก เดลมองไปข้างหน้า ก่อนจะสับถอยหลังหายออกไปอีกชุดหนึ่ง ใจพวกหน้าเหี้ยมนั้นมาแล้ว ทำไมโลกมันแคบแบบนี้ล่ะ

“มีน วิ่ง!”

